

1130 – 30. november

Derfor overgav også Gud dem i deres hjerters lyster til urenhet. Rom 1: 24.

Her hører vi hva Gud gjør med dem som ikke følger det lys han har gitt dem. Han overgir dem til deres hjerters lyster. Og straks føres de av sine lyster ut i et hav av urenhet, som nå blir den lønn de har fortjent.

«Gud fristes ikke av det onde, og selv frister han ingen». Men ondskapens makt i mennesket er så stor, at hvis bare Gud overlater det til seg selv, raser det øyeblikkelig ut i all slags synd og skam.

Gjennom syndefallet ble menneskets natur fylt av den gamle slangens gift, synd og all slags ondskap. Akkurat som en flodbølge arbeider seg innover landet, eller en vannåre bryter opp og flommer utover, trenger denne ondskaper seg på, og påvirker hjertets tanker, lyster og begjær.

Herren klaget tidlig over at «menneskets ondskap var stor på jorden, og at hver hensikt i hans hjertes tanker bare var ond hele dagen». Og Kristus sier: «Ut fra hjertet kommer onde tanker, mord, ekteskapsbrudd, hor, tyveri, falskt vitnesbyrd, bespottelser».

Hvis ikke Gud i sin allmakt og mange naturlige hindringer holdt denne syndefloden tilbake, kunne ikke noe som helst samfunn bestå. Nei, hele menneskeslekten ville gått under på grunn av den voksende ondskaper. Alle mennesker ville ganske snart komme til å ødelegge både seg selv og andre.

Også der hvor nådens krefter ikke får slippe til og virke, har Gud i sin store faderomsorg for menneskeslekten lagt naturlige bremses og bånd på den ødeleggende ondskaper. Der bruker han naturlig klokskap, frykt for skam og skade, bevisstheten om hva som er best for en selv o. s. v. Dessuten undertrykker Gud den påtrengende ondskaper, og holder den tilbake med sin allmakt.

Men når så menneskene forakter denne hans kjærlige vei til frelse, og tramper på den, så sender han dem sin rettfærdige straff. Han drar bort disse hindringene for syndens flodbølge, og overlater menneskene til seg selv og den ondes giftige angrep. Og da velter ondskapens makt inn over dem og bryter ned alle mål og grenser.

Da får en se disse forferdelige utbruddene som apostelen her i Rom 1 nevner fra hedningenes liv, og som en altfor ofte ser også innen kristenheten; disse forferdelige skrekk-eksemplene selv blant slike som vanligvis ansees for fornuftige mennesker. Plutselig trekkes de inn i en eller annen skrekkelig synd eller dårskap. En blir en tyv eller bedrager. En annen blir morder. En tredje ligger under for fryktelige ting. En fjerde begår selvmord o. s. v.

Når de så før var regnet for kloke og hederlige mennesker, og nå ender på denne uhyggelige måten, da står verden der og undrer seg, og kan ikke begripe hvordan slikt kan skje. For disse kloke og fine menneskene kunne jo aldri tenkes å ville finne på å gjøre noe som det de nå er kommet opp i. Hvordan kan så dette ha skjedd?

Ikke på noen annen måte enn den apostelen sier i v. 21: «Selv om de kjente Gud, æret og takket de ham ikke som Gud». De merket Guds røst. Men ville ikke bøye seg.

De «undertrykte sannheten i urettferdighet». «De gav seg ut for å være vise», og ville ikke tro det Gud talte til dem. På grunn av alt dette har så Gud overgitt dem til deres hjerters lyster. Og slik er de blitt dårer.

Å, måtte hvert éne menneske som ennå er i stand til å besinne seg, før det er for sent tenke over hva det er Herrens apostel her vil lære oss!

Mang en ungdom har tidlig hørt av omsorgsfulle foreldre eller lærere hva Gud har lært oss, både om vårt daglige liv og om frelsen og evigheten. De har hørt og forstått at Gud er allmektig. At det er farlig å trosse denne Herrens ord. De har hørt og forstått at denne allmektige Gud alvorlig vil og formaner alle mennesker til å omvende seg til ham og bli frelst. At de skal frykte og elske ham, tro og følge ham gjennom livet.

Men nå vil de ikke høre og leve etter hans ord. De vil heller følge sine egne lyster og verdens fristelser. Og tror de nok skal passe seg, så de ikke glir ut i så altfor grovt liv, ikke synker for dypt ned i syndesluket. De tror de har selv makt til å sette nødvendige grenser i livet, og holde dem.

Legg merke til at de vil ikke helt «tilhøre Herren, og leve med ham i hans rike», men er likevel innstilt på å passe seg, så de ikke skal falle for dypt. Men dette vil de aldri være i stand til.

Det er slike mennesker Herren overgir til kreftene i deres lyster, så de faller i synd og urenhet, i skammelig urettferdighet, eller annen sørgelig dårskap.

«Gud lar seg ikke spotte». Vil du ikke høre hans ord og omvende deg helt til ham, da hjelper det ikke med klokskap og årvåkenhet. Da må du ned i dypet. Før eller siden, her i livet eller i evigheten, kommer du bittert til å erfare at dette var din største ulykke i livet; at du ikke var lydige mot Herren, men trosset hans vilje og plan med deg.